

Markó Béla

ÁTÚSZNI A SZENT ANNA-TAVAT

Rossz úszó voltam mindig.
Át kellett úsznom a rég kihült krátert.
A sötétzöld vízzel betömött mélységet.
Valahol középtájon lehet a kürtő.
Úgy képezem, mint egy óriási,
kissé meghajlított gramofontölcsért.
Vagy mint egy annál is régebbi fonográfot.
Gyűjti magába nappal a hangot,
és éjszakánként aztán visszajátssza.
Hűvös, áttetsző láva folyik belőle.
Furcsa nyöszörgés, néha sírás a sötétben.
Vagy csak a fel nem robbant csend.
Hatszázhusz méter hosszú, négyszázhatvan
méter széles, hidegen fénylő ellipszis.
Legalább egyszer át kell úszni a túlsó partra.
Nem az életem múlik ezen, hanem a halálom.
Mert hát valójában nem kötelező.
Mi tagadás, a rövidebb átmérőt választottam.
Mint mondtam, rossz úszó vagyok.
Tudom, vissza lehetne fordulni még most is.
De nem. Végül a hatalmas, ám minden
bizonnyal csak képzelt kráternyílás fölött,
éppen középen kezd elfogni az erőm.
Körülbelül ott, ahonnan visszatérni
pontosan annyi, mint úszni tovább.
Fölöttem irdatlan ég. Alattam egyre
kevésbé rugalmas a víz. A parton zsvivaj.
Zöld a víz, zöld a fű, zöldek a fák.
Mostantól fogva már nincs választásom.
És ez a jó. Meglepően jó. Fáj mindenem.
Egyszerű lett az élet. Eltűnt a kapkodás.
Nehéz hátranézni, túl sok energiámba kerül.
Látom a közeledő partot. A karcsapások nyomot
hagynak a vízen, mint puha viaszhengeren.